

Isten nem siet

1Mózes 16,1-6

Ismét találkozó napja van, immár ez a harmadik alkalom, amit nem tudunk megtartani. Vajon eszünkbe jut, hogy harmadik szombat van? Hiányzik, vagy már észre sem vesszük, örülünk, hogy nem kell Madba mennünk, szabad az egész napunk? Nagyon el tudunk szokni az alkalmaktól, de azért az internet által, az írott igehirdetésen keresztül mégis átélhetjük a közösséget, az Úr Jézus közelségét.

A korábbi gyakorlat szerint a Vezérfonal szerinti napi igét vegyük a kezünkbe, mégpedig az ószövetségi részt. Mózes első könyvét olvassuk folyamatosan, már a tizenhatodik fejezet következik. Ez is Ábrám /Ábrahám/ életéről szól. Isten elhívta őt Úr-Kaszdimból, onnan, ahol hetvenöt évig élt. Megszólította, és Ábrahám engedelmeskedett az élő, az őt megszólító Istennek. Eddig nem tapasztalt olyat, hogy az istenek beszélnek. Megvoltak a maga bálványai, de azok némák voltak. De amikor szembesült az élő Istennel, hallotta a hangját, mindent maga mögött hagyott, és elindult arra a földre, amit Ő ígért neki. Az élő, a Teremtő Istennek válaszolni kell. Aki az élő Istennel találkozik, az örömmel hagyja maga mögött addigi istenségeit, bármik is legyenek azok. A bálványok nem adnak választ, és nem tudnak rajtunk segíteni sem. Ábrahám sem kapott tőlük gyermeket, de Isten most ígéretet adott: ha elhagyja eddigi hazáját, és elmegy az általa mutatott földre, akkor nagy népé teszi. A nagy nép ígéréteiben benne foglaltatik a gyermekáldás. Mindez azonban akkor válik valóssá, ha elindul, ha engedelmeskedik. Ha nem mozdul meg, akkor nem fog tapasztalni az ígéretek-ből semmit. Meg kell mozdulni, el kell indulni, és akkor tapasztaljuk Isten áldását. Az áldás mindig az engedelmességen keresztül érkezik meg az életünkbe.

Ábrahám elindult, és meg is érkezett Kánaán földjére, azonban nem teljesedett be minden ígéret azonnal. Amit Ábrahám a legfontosabbnak tartott, a fiú, még mindig nem érkezett meg, sőt, még a jele sem látható. Ha elindulunk, Isten lépésről lépésre vezet, nem valósul meg minden azonnal. Kánaán földjén sem terülj-terülj asztalkám fogadja, hanem éhínség. Isten megpróbálja, mi van a szívünkben, hogyan fogunk reagálni, milyen megoldást választunk. Ábrahám a világhoz igazodott, a többi menekülőhöz csapódott, azokhoz, akik úgy gondolták, ha éhség van, akkor menekülni kell, oda, ahol van kenyér. Ábrahám azonban azért érkezik, hogy megmutassa, lehet másként. Bízhatok Istenben. Ha megtapasztalta az eddigi út során az Úr gondoskodását, most sem kellene azt feladni. Bízunk az Úrban, építsünk arra a kegyelemre, amely eddig is megtartott és hordozott. Isten készletei soha nem fogynak el. Könnyű ezt leírni, de ha az Úr megpróbálja majd a leírtakat, vajon mit tesz? Várom Rá, hiszem, hogy az Ő raktárai nem üresek, vagy azt nézem, mit tesznek mások? Mi-lyen gyakran másokra figyelünk, és követjük gyakorlatukat.

Isten megkönyörül rajtuk, visszaviszi őket Kánaán földjére, és megerősíti Ábrahámnak az ígéretet. Lesz utóda. Tekints fel az égre, szól az Úr, és amikor elcsüggedsz, a csillagos ég eszedbe juttatja az ígéretet. Kapaszkodj belé. Mint az égen a csillag, annyi utódom lesz. Hányszor elcsüggedünk, mert magunkra tekintünk, az ige azt üzeni: tekints fel! Nézz Isten láthatatlan világába, nézz Jézusra, és megbékül a szíved. Jézusra tekintve elmúlik a csüggedés, mert látjuk Isten testet öltött szeretetét. Felismerjük, mit is tett értünk az Úr. A kereszt mindig bizonyosságot tesz Isten atyai szeretetéről. Nézzünk fel most is az Úrra, lássuk meg igéjében szeretetét és kegyelmét. Ne engedjünk a lehúzó erőknek. Mondhatnák, Isten terápiás tanácsa ez: Nézz fel! Fogadjuk meg, és nézzünk fel! Ez a feltekintés tulajdonképpen beletekintés. Beletekintünk az igébe, és az Úr szava elúzi a csüggedést. Sátán azt akarja elérni, hogy amikor süppedünk, ne legyen kedvünk bibliázni, de ne engedjünk neki. Ne dőlünk be a trükkjének, mert aki nem táplálkozik, az egyre gyöngébb lesz. Tápláljuk magunkat

az igével. Van, amikor akkor is enni kell, ha nincs étvágyunk, és ha így teszünk, és olvassuk az igét, nincs esélye az ördögnek. Isten ideadta a csüggedés ellenszerét, éljünk hát vele. Nagy segítség lehet, ha éneklünk is. Evangéliumi énekeket dúdolgatva átmosódik a szívünk. Levertség helyett öröm és hála lesz a szívünkben.

Azonban Sára szívéig nem jut el Isten ígérete, vagy úgy gondolja, ez nem realitás. Nagy veszély, hogy nem felfelé, hanem lefelé, önmagunkra nézünk. Látva képességeinket, alkatunkat, életkorunkat, elcsüggedünk, mert úgy gondoljuk, nekünk már nincs esélyünk. De ez nem igaz. Sátán akarja, hogy magunkra nézzünk. Sátán Sárán keresztül igyekszik Ábrahám hitét is megingatni. Belecsepegteti a szívükbe, nem úgy kell érteni, ahogy Isten mondta. Ez ma is nagy trükkje az ördögnek, és be is veti. Amikor lehetetlenséggel találkozunk, és várunk az Úrra, már súgja is, nem úgy gondolta Isten. Hát hogyan? Ne gondold, hogy nyolcvan év felett lehet még gyermeked. Isten úgy gondolta, hogy alkalmazd a kortársaink gyakorlatát. Sokan alkalmazták ezt a módszert. Nem Istenre vártak, hanem ők oldották meg, egy szolgálólány segítségével. Sára látja, hogy még mindig nem született gyermeke, és amikor ezen gondolkodik, nem az ígéretre figyel, nem is felfelé néz, hanem jön egy ötlete. De volt egy egyiptomi szolgálója. Sátán mindjárt ad ötletet. Nem megy úgy, ahogy Isten mondta, de így azért meg lehet oldani. Ilyen „de” mindig akad. Hágár egyiptomi mintát ajánlott, és Sára ezt elfogadta. Milyen mintát alkalmazok a saját életemben? Ki a minta? Isten az Úr Jézust adta mintának. Vegyük komolyan.

Meg kell jegyezni, hogy ez az egész tévút az egyiptomi kiruccanás következménye. Ha nem menekülnek Egyiptomba, nincs Hágár, és nincs az a konfliktus sem, ami a mai napig tart a zsidók és az arab világ között. Egy aprócska türelmetlenség, engedetlenség, és beláthatatlan következményekkel járhat. Az egész életünket meghatározhatja. Elképzelhető, hogy Hágár állt elő az ötlettel, nálunk így oldják meg az ilyen problémát. Ez a szokás a mi köreinkben. Ha a világot bevisszük az életünkbe, jelentkezni fog a saját ötleteivel. Amikor megrekedünk, nem az imádkozásra buzdít, hanem saját szokásait ajánlja. Sára ebbe belement, és ez azt jelenti, nem bízott az Úrban. Nem látta, hogy Istennek semmi sem lehetetlen.

A másik üzenet ebből, hogy Sára Istenre hárítja: bezárta az Úr a méhem. Mert ha baj van, mindig Isten a felelős. Mindig másra hárítunk. Másrészt úgy is láthatjuk ezt, Sára ismeri a baj okát, tudja, hogy Isten zárta be a méhét, de akkor miért nem Hozzá fordul? Hát nem Ahhoz kellene menni, Akinél a kulcs van? Hiszen, amit Ő bezár, azt csak Ő nyithatja ki. De Ő megnyithatja, és majd látjuk, meg is nyitja, mert megígérte. Építünk Isten ígéreteire, amit megígért, azt Ő be is teljesíti. Mert ha tudom, hogy egy ajtót Ő zárt be, akkor hihetem, hogy ki is fogja nyitni, ha nem azt, akkor majd egy másikat. Amikor Pál apostol is kereste, merre menjen, és úgy tapasztalta, az Úr bezárta a kapukat, figyelt, és felismerte, amikor Európa felé nyílt kapu.

Ábrahám elfogadja Sára tanácsát, nem ragaszkodik Isten szavához. Megmondhatná, nem ez a mi utunk. De ő nem vállalja fel a konfliktust. Nem akar nemet mondani, ellentmondani. Hányszor megalkuszunk a hamis békesség kedvéért. Pedig ha felvállalnám a konfliktust, nagyobb bajt előzhetnék meg. Ábrahám azonban a tanácsadóra hallgat, és nem Istenre. Ez is jellemző ránk, könnyebben hallgatunk az emberek véleményére, mint az igére. Az emberi tanács az adott helyzetben olyan logikusnak, jónak tűnik. Nem kell hozzá hit, csak tenni, amit mások is tesznek hasonló helyzetben. Azonban Isten gyermeke ne a világot, hanem az Úr Jézust kövesse. Bízunk Benne nehéz helyzetek, próbák alatt is.

Igénk erőteljesen a szívünkre helyezi, hogy Istennek nem kell besegíteni. A mi segítségünk inkább csak összezavarja a dolgokat. Ábrahám elfogadja Sára javaslatát, talán már ők is ismerték a mondást: segíts magadon, és az Isten is megsegít. Ha ismerték, jól melléfgotak, és ez mutatja, hogy Istent még nem ismerték igazán. Gyakran mondásokra hallgatunk, és nem Istenre. És ez a mi életünkben a hiányos Istenismeretből fakad. Amikor az ember Istennek akar segíteni, abból soha nem származik jó. Mert ez azt jelenti, nem bízom Isten megoldásában, és kegyesnek tűnő szöveggel félretolom. Istennek nincs szüksége a mi segítségünkre, Ő nagyon jól tudja, mikor és mit kell tenni. A tanítványok a háborgó tengeren úgy gondolták, ők segítenek Jézusnak, majd megoldják, mert érte-

nek hozzá. Aztán kiderült, hogy nem tudják megoldani, még nagyobb lett a vihar. Azonban Jézus ott volt, csak szólni kellett volna Neki. Ha valami még nem valósult meg az ígéretből, az azt üzeni, még várj. És ha tíz év telt el, és még mindig nincs, amire vársz, várj tovább. Urunk visszajövetelére is így kell várakoznunk. Tovább figyelünk, végezzük, amit ránk bízott az Úr, és várunk.

Abrahám és Sára meg is tették, amit elterveztek, és legnagyobb megdöbbenésünkre Hágár gyermeket vár. Hogyan lehet ez? Eddig azt mondtuk, ez nem az Úr útja, Ő nem ezt mondta Ábrahám-nak. Hanem világosan értésére adta, hogy Sárának lesz gyermeke. Nem volt szó ilyen kerülőútról, szolgálólányról. Csak Ábrahám és Sára gyermekéről beszélt Isten. Ha pedig Hágár gyermeket vár, akkor Isten végül meggondolta magát, és elfogadta Sára ötletét? Ebből arra kell következtetnünk, ha valami sikerül, akkor az az Úrtól van? Hányszor gondolkodunk úgy, hogy ha a tervünket végig tudjuk vinni, akkor abból azt értjük meg, hogy ez Isten akarata. Azonban ez nem így van, sikerülhetnek olyan dolgok, amikkel Isten nem azonosul, ami kifejezetten akarata ellen van. Miért? Mert ha mi nem értjük meg az akaratát, vagy képtelenek vagyunk azt elfogadni, vagy kívánni, hogy megtörténjen, Isten megengedi a rossz döntést is. Isten nem változtatott, de megengedte, hogy ez a gyermek megfogadjon, és így példájává legyen a magunk választotta útnak. Ebből láthatjuk, hogy az Úrnak való besegítés ilyen eredményre vezet. A türelmetlenségért gyakran nagy árat fizetünk.

Jelen esetben Ábrahám és majd Izráel népe is megfizeti az árat. Sára nagyon hamar megtapasztalta, milyen is az, amikor nem vár valaki Istenre, és a kéznél lévő megoldást választja. Ez a lépés feszültséget hozott a házasságukba is. Mindebből meg kell értenünk: mindig az a legjobb, ha kívárujuk Isten idejét. Nem jó siettetni az áldást, az örökséget. „Amelyik örökséget ideje előtt siettetik, azon végül nem lesz áldás” (Példb 20,21). A kisebbik fiú idő előtt kérte ki az örökség rá eső részét, nem várta ki, míg eljön az ideje. És mi lett a vége? A disznók vályújáig süllyedt. Nem kötelező ide eljutni, de Isten kegyelme, hogy még ide is utánunk jön, és lehetőséget ad a visszatérésre. Áldjuk és magasztaljuk ezért. De azt is tartjuk szem előtt, hogy nem ez Isten akarata. Ő eljött Jézusban, hogy megkeressen és megtaláljon, de nem kötelező elveszni. Nem kötelező siettetni Isten tervét. Isten soha nem siet.

Isten áldásával.
sbkjns

Mad, 2020. május 16.